

Article Info/Makale Bilgisi

✓Received/Geliş: 12.06.2017 ✓Accepted/Kabul: 08.09.2017

DOI: 10.5505/pausbed.2018.24392

Araştırma Makalesi/ Research Article

EVLİLİKTE PROBLEM ÇÖZMEYİ YORDAYAN DEĞİŞKENLERİN İNCELENMESİ

Serkan ALTUNTAŞ*, Emine DURMUŞ**

Özet

Bu araştırmanın amacı, evli bireylerin evlilikte problem çözme becerilerini yordayan değişkenleri incelemektir. Araştırmanın çalışma grubu, Malatya’da yaşayan ve araştırmaya gönüllü olarak katılan 168’i (%53) kadın ve 146’sı (%47) erkek olmak üzere toplam 314 evli bireyden oluşmaktadır. Veri toplama aracı olarak Hüner (2002) tarafından Türkçe’ye uyarlaması yapılan Evlilikte Problem Çözme Ölçeği ve Yıldırım (2004) tarafından geliştirilen Eş Destek Ölçeği kullanılmıştır. Veri analizi için aşamalı regresyon tekniği kullanılmıştır. Araştırma sonunda; evlilikte problem çözme becerilerinin eş desteği ve ev içi sorumluluk değişkenleri tarafından istatistiksel olarak yordandığı sonucuna ulaşılmıştır. Evlenme biçimi, evlenme yaşı, evlilik süresi ve çocuk sayısı değişkenleri ile evlilikte problem çözme arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki olmadığı bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler: *Problem Çözme, Eş desteği, Evlilik.*

EXAMINATION OF THE VARIABLES PREDICTING TO SOLVE PROBLEMS IN MARRIAGE

Abstract

The purpose of this study is to analyze the variables predicting married individuals’problem solving skills in marriage. The working group of the research is composed of 314 married. Individuals in total, consist of 168 (%53) women and 146 (%47) men who live in Malatya and participate the research voluntarily. In Marriage Problem Solving Scale which was adapted to Turkish by Hüner(2002) and Partner Support Scale was developed by Yıldırım (2004) were used as data collection tools. The gradual regression technique was used for data analysis. In the result of the research; it was concluded that problem solving skills in marriage were predicted statistically by variables of partner support and domestic responsibility. It was found that there was not a significant relation between variables of marriage type, marriage age, duration of marriage and number of children and problem solving in marriage statistically.

Keywords: *Solving Problem, Partner Support, Marriage.*

1. GİRİŞ

İnsanlar, sosyalleşme ve iletişim içinde olma ihtiyacı hissederler. Bireyin sosyal çevresini önce ailesi sonra arkadaşlar, okul, iş yaşamı belirlemekte ve kendisine “eş” olarak seçtiği kişi ile varoluş desteklenmektedir (Erok, 2013). Eş seçimi ve evlilik iki farklı yaşamın uyumunu gerektirmektedir. Etkileşim içinde olan, evlilik ve aileyi konuşurken ortak noktadan bakabilen ve sorunlarını çözebilen çiftlerin evliliği uyumlu bir evlilik olarak tanımlanır (Erbek vd., 2005). Sağlıklı aile gücünü uyumlu bir eş etkileşiminden alır. Sağlıklı evlilik ilişkisi, bireylerin psikolojik ve biyolojik durumları üzerinde olumlu etkiler yaratan bir güce sahiptir (Canel, 2011). Aile yaşamında sorunlar olması normal olmakla birlikte bu sorunlar artmaya başladığında ve çözüm üretilemediğinde, ilişki zarar görmekte, doyum azalmakta ve boşanma durumu yaşanabilmektedir (Güven ve Sevim, 2007). Yeni bir yüzyılla birlikte, tüm

*Uzman Psikolojik Danışman, MEB, Hidayet Ortaokulu, MALATYA.

e-posta: serkan-altuntas@hotmail.com

**Yrd. Doç. Dr., İnönü Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, PDR, MALATYA.

e-posta: emine.durmus@inonu.edu.tr

dünya toplumlarında olduğu gibi toplumumuzda da meydana gelen hızlı sosyal, ekonomik ve kültürel değişmelerin bir yansıması olarak evlilik ilişkileri de değişmekte, karmaşıklaşmakta, evlilikte yaşanan sorunlar geçmişe oranla çeşitlenmekte ve eşler arasındaki uyum sorunları artmaktadır (Şener ve Terzioğlu, 2008).

Son yıllarda artan boşanma oranları evlilik hayatında yaşanan sorunlara yönelik araştırmalara duyulan gereksinimi arttırmaktadır. Türkiye İstatistik Kurumuna (2013) göre evlenen çiftlerin sayısı 2012 yılında bir önceki yıla göre %1,9 artmış, boşanan çiftlerin sayısı, bir önceki yıla göre %2,7 oranında artmıştır. Veriler ele alındığında evliliklerin ve boşanmaların her geçen yıl arttığı görülmektedir. TUIK (2013)'e göre, 2012 yılı içinde gerçekleşen boşanmaların %39,6'sı evliliğin ilk 5 yılı içinde gerçekleşmiştir. Bu veriler evlilikte ilk yılların evliliğin devamı açısından önemini ortaya koymaktadır. Literatürde eşlerin yaşadığı sorunların temeline inildiğinde, iletişim yetersizliği ya da etkili problem çözme becerilerinin eksik olduğu görülmektedir (Bradbury ve Fincham, 1992; Canel 2007; Cohan ve Bradbury, 1997; Eğici, 2005; Erok, 2013; Ficthen ve Wright, 1983; Metts ve Cupach, 1990; Tülek, 2011; Winemiller ve Mitchell, 1994).

Davranış kuramcıları iletişim ve çatışma çözme becerilerindeki yetersizliği evlilik sorunlarının başlıca nedeni olarak görmektedirler (Ersanlı ve Kalkan, 2008). Bir evliliğin yürütülmesinde hiçbir çatışma yaşanmayacağı düşüncesi gerçek dışı olmakla beraber, doğru problem çözme stratejilerinin kullanılması ilişki için yapıcı ve olumlu sonuçlar doğurmaktadır (Hünler ve Gençöz, 2003). Bayraktaroğlu ve Çakıcı (2013) tarafından yapılan bir araştırmada evlilikte problem çözme becerisinin evlilik uyumunu yordamada en güçlü değişken olduğu görülmüştür. Etkili problem çözme becerileri sorunların açıkça tanımlanıp belirlenmesi, bu sorun için uygulanabilir çözüm yollarının tartışılması ve eşler için uygun olan çözüm yolunun hayata geçirilmesi ile mümkün olmaktadır (Akgün ve Uluocak, 2010).

Fletcher, Thomas ve Durrant'a (1999) göre, evliliklerini daha nitelikli olarak algılayan çiftler olumsuz duygu ve düşüncelerini birbirlerine özgürce anlatabilmektedirler. Chiu (1998) aile çatışmalarının bireylerin evlilik doyumlarını azalttığını vurgulamaktadır. Ilfeld (1980) araştırmasında, katılımcıların evlilik sorunlarıyla baş etme tarzlarının evlilikteki stresi, evlilikteki davranış örüntülerinden, kişilik özelliklerinden, o anki sosyal stres kaynaklarından ve demografik özelliklerden daha güçlü olarak yordadığını bulmuştur. Scanzoni (1995) problem çözümüne ilişkin becerilerin çiftlerin ortak karar almalarını geliştirdiğini, bu yolla çiftlerin iletişim becerilerinin arttığını birbirlerine karşı anlayışlı ve yardımsever olma ve sonuç olarak problem çözme becerilerinin de gelişme eğiliminde olduğunu belirtmektedir. Ayrıca karar verme süreci Scanzoni'ye (1995) göre çiftlerin kendilerine, birbirlerine ve ilişkilerine olan olumlu duygularının artmasında rol oynamaktadır.

Kişinin evlilik doyumunu geliştirebilmek için temelde, iletişim, problem çözme, çiftlerin birbirlerine verdikleri destek ve davranış değişikliği üzerinde çalışmak gerekmektedir (Roberts, 2000). Eşler arasındaki anlayış ve hoşgörüle çözümler aramak uyumsuzlukları azaltmanın uygun bir yöntemi olarak kabul edilmektedir (Özgüven, 2001). Sorunlar önlenemediği takdirde; eşler arasında yaşanan huzursuzluk ve uyumsuzluk, sadece kendilerini etkilememekte, aynı zamanda çocukları hatta çevrelerini de olumsuz yönde etkilediği bilinmektedir (Köknel, 1994).

Literatür incelendiğinde eş desteğinin; eşlerin kaliteli bir duygusal ilişki yaşamalarında, sağlıklı bir yaşam sürmelerinde, depresyon seviyelerini düşürmede, psikolojik sağlıklarını korumalarında, streslerinin azalmasında, evlilik problemlerini çatışmasız şekilde çözmelerinde ve evlilik doyumlarının artmasında etkili olduğu görülmektedir (Allgood, Crane ve Agee, 1997; Cutrona, 1996; Çağ ve Yıldırım, 2013; Gove, Hughes ve Style, 1983; Primomo vd., 1990).

Yapılan araştırmalara göre, evli bireylerin evli olmayanlara göre, psikolojik (Gove, Hughes, ve Style, 1983) ve fiziksel sağlıklarının (Kaplan ve DeLongis, 1983) daha iyi olduğu görülmektedir. Mutsuz evliliği olanların daha fazla fiziksel ve ruhsal hastalık yaşadıkları, genel mutluluk düzeylerinin ve yaşam doyumlarının da düşük olduğu bilinmektedir (Coyne ve DeLongis, 1986). Evlilikte problem çözme becerisi, bireylerin evliliklerini sürdürmelerini sağlayan önemli eş özelliklerinden biridir. Mutlu ve devamlı bir evlilik için çiftlerin evliliklerindeki problemleri çözebilmeleri gerekmektedir. Bu nedenle evlilikte önemli bir kavram olan problem çözme bu araştırmada ele alınmış ve evlilikte problem çözme yordayan değişkenler belirlenmeye çalışılmıştır. Evlilik ve aile danışması alanında çalışan psikolojik danışmanlar, psikiyatristler, psikologlar psikolojik danışma alanında; araştırmacılar aileye yönelik yapılacak çalışmalarda bu araştırmanın sonuçlarından yararlanabilecektir. Bu araştırmanın amacı şu araştırma sorularıyla incelenmiştir

1.Evlenme biçimi, evlenme yaşı, evlilik süresi, çocuk sayısı ve ev içi sorumlulukların paylaşımı değişkenleri ile evlilikte problem çözme arasında anlamlı bir ilişki var mıdır?

2.Eş desteği, evlenme biçimi, evlenme yaşı, evlilik süresi, çocuk sayısı ve ev içi sorumlulukların paylaşımı değişkenleri evlilikte problem çözme ne kadar yordamaktadır?

2. YÖNTEM

Bu araştırma ilişkisel tarama modelinde bir çalışmadır. Araştırmanın bağımlı değişkeni evlilikte problem çözmedir. Bağımsız değişkenler ise, eş desteği, evlenme biçimi, evlenme yaşı, evlilik süresi, çocuk sayısı ve ev içi sorumlulukların paylaşımıdır.

2.1. Çalışma Grubu

Araştırmada zaman, para ve işgücü açısından kolaylık sağlayan, araştırmacının en ulaşılabilir birimden başlayarak örneklemini oluşturduğu uygun örnekleme yöntemi kullanılmıştır (Büyükoztürk, Kılıç-Çakmak, Akgün, Karadeniz ve Demirel, 2014). Malatya’da yaşayan 314 evli birey araştırmanın çalışma grubunu oluşturmuştur. Katılımcıların demografik dağılımı aşağıdaki gibidir.

Araştırma grubunun 168’i (%53.5) kadın ve 146’sı (%46.5) erkektir. Evli bireylerin 105’i (%33.5) görücü usulü; 132’si (%42) flört ederek; 77’si (%24.5) ise görücü usulü tanışmış ve flört sonrası evlenmiştir. Evli bireylerin 17’si (% 5.5) 20 yaş ve altında; 143’ü (% 45.5) 20-25 yaş arası; 119’u (% 38) 26-30 yaş arası; 35’i (% 11) 30 yaş ve daha üst yaşta evlenmiştir. Evli bireylerin 20’si (% 6.5) 1 yıl ve daha az; 74’ü (%23.5) 1-4 yıl; 92’si (% 29.5) 5-9 yıl; 73’ü (% 23) 10-15 yıl; 55’i (% 17.5) 16 yıl ve daha fazla evlilik süresine sahiptir. Evli bireylerin 48’inin (% 15) çocuğu yoktur; 109’unun (% 35) 1 çocuğu; 149’unun (% 47.5) 2 -3 çocuğu; 8’inin (%2.5) 4 veya daha fazla çocuğu vardır. Araştırma kapsamına alınan evli bireylerden 209’u (% 66.5) ev içi sorumluluğu paylaşırken; 105’i (% 33.5) ev içi sorumluluğu bazen paylaşmakta ya da hiç paylaşmamaktadır.

2.2. Veri Toplama Araçları

Araştırmada veri toplama aracı olarak, cinsiyet, evlenme biçimi, evlenme yaşı, evlilik süresi, çocuk sayısı, ev içi sorumluluk paylaşımı değişkenlerini içeren Kişisel Bilgi Formu, Eş Destek Ölçeği ve Evlilikte Problem Çözme Ölçeği kullanılmıştır. Bu ölçeklere ilişkin bilgiler aşağıda verilmiştir.

2.2.1. Evlilikte Problem Çözme Ölçeği

Evlilikte Problem Çözme Ölçeği, evli kişilerin evlilikte karşılaştıkları problemleri çözme becerilerine dair algılarını belirlemek amacıyla Baugh, Avery ve Sheets-Hawoth (1982) tarafından geliştirilmiştir (Hünler ve Gençöz, 2003). Ölçeğin Türk kültürüne uyarlama çalışmaları Hünler (2002) tarafından yapılmıştır. Orjinalinde 9 maddelik 7 dereceli ölçek, 5 dereceli değerlendirme ölçeği olarak dönüştürülmüştür. Ölçekten alınabilecek en yüksek puan 45 en düşük puan ise 9’dur. Yüksek puan, bireyin kendini evlilikte problem çözme becerileri açısından başarılı algıladığını göstermektedir. Yapılan pilot çalışmada ölçeğin iç tutarlığı .88 olarak bulunmuştur. Ölçüt geçerliği için “Çift Uyum Ölçeği” ile hesaplanan korelasyon .61 ($p < .001$); madde-toplam korelasyonları ise .63 ve .73 arasında bulunmuştur. Orijinal çalışmada ölçeğin iç tutarlık katsayısı .95; test-tekrar test korelasyon katsayısı .86 ($p < .001$) olarak bulunmuştur. Yapılan araştırmada ölçeğin Cronbach Alfa katsayısına tekrar bakılmış ve .91 bulunmuştur.

2.2.2. Eş Destek Ölçeği

Eş Destek Ölçeği, Yıldırım (2004) tarafından geliştirilen, evli bireylerin birbirlerinden algıladıkları desteği değerlendirmek amacıyla geliştirilmiştir. Yirmi yedi maddeden oluşan ölçek üçlü likert tipindedir. Ölçekte her bir maddeye verilecek yanıt “Bana Uygun”, “Bana Kısmen Uygun”, “Bana Uygun Değil” seçeneklerinden oluşmaktadır. Ölçekten alınabilecek puanlar 27 ile 81 arasında değişmektedir. Ölçekten yüksek puan alan bireyin eşinden daha fazla destek algıladığını, düşük puan alan bireyin ise eşinden daha düşük destek algıladığı anlamına gelmektedir. Ölçeğin geçerlik ve güvenilirlik çalışmaları seçkisiz olarak alınan 131 kadın (% 52.8) ve 117 erkek (% 47.2) olmak üzere toplam 248 evli birey üzerinde yapılmıştır. Cronbach Alfa katsayısı ($\text{Alpha} = .95$) bulunmuştur. Test-tekrar test yöntemi ile dört hafta ara ile 165 evli bireye ölçek iki kez uygulanmış ve böylece test tekrar test güvenilirlik katsayısı hesaplanmıştır ($r = .89$). Ölçeğin yapı geçerliği faktör analizi ile incelenmiştir. Ölçeğe ilişkin KMO katsayısı .952 ve

Barlett testi anlamlı çıkmıştır. Ölçeğin benzer ölçekler geçerliğini test etmek amacıyla, ölçek ve Beck Depresyon Ölçeği birlikte 165 evli bireye uygulanmış ve iki ölçek arasında negatif yönde anlamlı ($r=-.27$) ilişki bulunmuştur. Yapılan araştırmada ölçeğin Cronbach Alfa katsayısına tekrar bakılmış ve .93 bulunmuştur.

2.2.3. Kişisel Bilgi Formu

Araştırmacı tarafından geliştirilen kişisel bilgi formu; cinsiyet, evlenme biçimi, evlenme yaşı, evlilik süresi, çocuk sayısı, ev içi sorumluluk paylaşımı ile ilgili bilgileri içermektedir.

2.3. Verilerin Analizi

3. BULGULAR

Evli bireylerin evlilikte problem çözme puanlarının evlenme biçimi, evlilik süresi, evlenme yaşı, çocuk sayısı ve ev içi sorumluluk paylaşımı değişkenlerine göre farklılık gösterip göstermediğinin belirlenmesi için ANOVA testi yapılmıştır. Sonuçlar tablo 1'de sunulmuştur.

Tablo 1: Evlilikte problem çözme ile bazı değişkenler arasındaki ANOVA sonuçları

	Varyansın Toplamı	Kareler Toplamı	sd	Kareler Ortalaması	F	p
Evlenme Biçimi	Gruplararası	199.71	2	99.85		
	Gruplariçi	13844.93	311	44.51	2.24	.11
	Toplam	14044.65	313			
Evlilik Süresi	Gruplararası	331.55	4	82.88		
	Gruplariçi	13713.1	309	44.7	1.86	.11
	Toplam	14044.65	313			
Evlenme Yaşı	Gruplararası	192.82	3	64.27		
	Gruplariçi	13851.83	310	44.68	1.43	.23
	Toplam	14044.65	313			
Çocuk Sayısı	Gruplararası	134.84	3	44.94		
	Gruplariçi	13909.81	310	44.87	1.02	.39
	Toplam	14044.65	313			
Ev İçi Sorumluluk Paylaşımı	Gruplararası	2797.18	2	1398.59		
	Gruplariçi	11247.46	311	36.16	38.67	.001
	Toplam	14044.65	313			

Tablo 1'de görüldüğü gibi yapılan ANOVA testi sonucunda evlenme biçimi, evlilik süresi, evlenme yaşı ve çocuk sayısı değişkenleri ile evlilikte problem çözme arasında anlamlı bir ilişki olmadığı bulunmuştur. Ev içi sorumlulukların paylaşımı ile evlilikte problem çözme arasında ise anlamlı bir ilişki olduğu ve ev içi sorumluluğu paylaşanların, bu sorumlulukları bazen paylaşanlardan ya da hiç paylaşmayanlardan daha yüksek evlilikte problem çözme puanına sahip olduğu bulunmuştur.

Eş desteği ve bazı değişkenlerin evlilikte problem çözmeyi yordamadaki rolünü test etmeden önce değişkenler arasındaki korelasyon incelenmiştir. Daha sonra aşamalı regresyon analizi evli bireylerin toplam puanları için yapılmıştır. Evlenme biçimi, evlilik süresi, evlenme yaşı, çocuk sayısı değişkenleri ile evlilikte problem çözme arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki bulunmadığı için aşamalı regresyon analizine alınmasına gerek duyulmamıştır. Aşamalı regresyon analizine evlilikte problem çözme ile anlamlı ilişkisi olan eş desteği değişkeni ($r= .69$, $p<.01$) ile evlilikte problem çözmeye ilişkin puan ortalamaları anlamlı düzeyde farklılık gösteren ev içi sorumluluk paylaşımı değişkeni dahil edilmiştir. Ev içi sorumluluk paylaşımı değişkeni aşamalı regresyon analizine kukla (dummy) değişken olarak alınmıştır.

Regresyon analizi için ilk adımda evlilikte problem çözme yordanan değişken olarak alınmış eş desteği değişkeni ile regresyona girilerek kontrol edilmiştir. İkinci adımda ev içi sorumluluk paylaşımı değişkeni regresyon analizine sokulmuştur. Aşamalı regresyon analizine ilişkin ANOVA tablosu açıklanan varyansın ya da söz konusu ilişkiye ait regresyon modelinin istatistiksel olarak anlamlı olduğunu ortaya koymuştur. Yordanan değişken evlilikte problem çözme ile yordayıcı değişkenler (eş desteği, ev içi sorumluluk paylaşımı) arasındaki ilişkiler Tablo 2’de sunulmuştur.

Tablo 2: Evlilikte problem çözenin yordayıcıları olarak eş desteği, ev içi sorumluluk paylaşımı değişkenlerine ilişkin aşamalı regresyon analizi sonuçları

Model	Standardize Edilmemiş		Standardize Edilmiş		Korelasyonlar			
	B	Std. Err.	Beta	T	İkili	Kısmi	R	R ²
1. (Sabit)	60.58	1.463		41.398*				
Eş Destek	.586	.035	.693	16.971*	.693	.693	.693(a)	.480
2. (Sabit)	61.02	1.432		42.604*				
Eş Destek	.521	.037	.616	13.981*	.621	.557		
Ev içi sorumluluk	2.322	.571	.179	4.069*	.225	.162	.712(b)	.506

*p< .05 ; Bağımlı Değişken: Evlilikte Problem Çözme

a. Bağımsız değişken (sabit),Eş Destek

b. Bağımsız değişken (sabit), Ev İçi sorumluluk Paylaşımı, Eş Destek

Gerek standardize edilmiş regresyon katsayıları gerek ikili ve kısmi korelasyonlar incelendiğinde algılanan eş desteği ve ev içi sorumluluk paylaşımı değişkenleri ile evlilikte problem çözme arasında pozitif yönde anlamlı ilişkiler olduğu görülmektedir.

Aşamalı regresyon analizinin birinci adımında incelenen algılanan eş desteği değişkeninin evli bireylerin evlilikte problem çözme düzeylerini yordamada standardize edilmiş regresyon katsayısı (Beta) 0,693 çıkmıştır. Tek başına algılanan eş desteği değişkeninin bireylerin evlilikte problem çözme düzeylerinin % 48 kadarını (R=0,693, R²=0,480) açıkladığı görülmektedir. Aşamalı regresyon analizinin ikinci adımında modele algılanan eş desteği değişkeninin yanında ev içi sorumluluk paylaşımı değişkeni girmiştir. Algılanan eş desteği ve ev içi sorumluluk paylaşımı değişkenleri birlikte evlilikte problem çözenin % 51’ini (R=0,712, R²=0,506) açıklamaktadır ve bu anlamlı bir değerdir. Evlilikte problem çözmeyi etkileyen diğer değişkenler sabit tutulduğunda, modele girmiş iki değişken birlikte evlilikte problem çözenin yaklaşık % 51 kadarını (R=0,712, R²=0,506) açıkladığı görülmektedir.

Diğer değişkenler sabit tutulduğunda, algılanan eş desteği Beta katsayısı 0,693; ev içi sorumluluk paylaşımı Beta katsayısı 0,179 çıkmış ve her iki Beta katsayısına ilişkin t değerleri istatistiki olarak anlamlı bulunmuştur.

4. TARTIŞMA, SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu araştırmada evlilikte problem çözenin evlenme biçimi, evlilik süresi, evlenme yaşı, çocuk sayısı ve ev içi sorumluluk paylaşımı ile arasındaki ilişki ve bu değişkenler ile eş desteği tarafından ne kadar yordadığı incelenmiştir. Yapılan bu çalışmadan elde edilen bulgulara göre; algılanan eş desteği ve ev içi sorumluluk paylaşımı ile evlilikte problem çözme arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişkiler saptanmıştır.

Regresyon analizi sonuçlarına göre; algılanan eş desteği evlilikte problem çözmeyi yordamada birinci sırada yer almaktadır. Bu bulgu; eş desteğinin evlilik yaşamını geliştirdiği, sorunların çözümünü kolaylaştırdığı, evlilik doyumunu artırdığı, stresi azalttığı ile ilgili literatürde yer alan bulguları güçlendirmiştir (Cutrona, 1996; Canel, 2007; Çağ ve Yıldırım, 2013; Gove vd., 1983; Primomo vd., 1990). Literatür incelendiğinde eş desteğinin evlilik yaşamına etkisi konusunda bazı araştırmalar bulunmaktadır (Allgood vd., 1997; Caughlin ve Huston, 2002; Fitchen ve Wright, 1983; Russel-Chapin vd., 2001; Tallman ve Hsiao, 2004). Caughlin ve Huston (2002), sevgi dolu tavırları

günlük yaşantı içerisinde sık sık sergileyen çiftlerin, negatif bir iletişimden uzaklaştıkları sonucuna ulaşmıştır. Russell-Chapin vd. (2001), evli çiftlerin birlikte zaman geçirmeleri ve ortak paylaşımlarda bulunmalarının evlilik ilişkilerini besleyen ve çatışmalarını azaltan bir faktör olduğunu bulmuşlardır. Fichthen ve Wright (1983) tarafından yapılan bir araştırmada sorunlu ve mutlu çiftlerin problem çözme davranışı açısından birbirlerinden farklılık gösterdikleri, mutlu çiftlerin problem çözme davranışının daha etkili olduğu görülmüştür (Akt. Güven ve Sevim, 2007). Allgood vd. (1997) kadınlar ve erkeklerin arkadaşlarından ve birbirlerinden duygusal destek aldıklarında eşleriyle evlilik problemlerini tartışabilir olduklarını bulmuştur. Tallman ve Hsiao (2004), yeni evli çiftlerle yaptıkları çalışmalarında, evlilikte ortaya çıkan kişiler arası ilişkilerle ilgili problemlerin, ancak eşlerin birlikte çalışmasıyla çözümlenebileceğini görmüşlerdir. Sonuçlar incelendiğinde evlilik üzerinde birçok olumlu etkiye sahip olan eş desteğinin evlilikte problem çözmenin önemli bir yordayıcısı olduğu görülmektedir.

Analiz bulgularına göre ev içi sorumluluk paylaşımı evlilikte problem çözme ikinci sırada yordamaktadır. Bu bulgu; Eken (2005), tarafından gerçekleştirilen ve ev içi sorumluluk paylaşımının eşler arası ilişki üzerinde etkili olduğu bulunan araştırma bulgusunu güçlendirmiştir. Ayrıca Çağ (2011) evli bireylerin ev içi sorumlulukları paylaşma oranı arttıkça algıladıkları eş desteği düzeylerinin de arttığını, Hernandez-Vargas (1995) ise sosyal destek ve anne baba sorumluluklarının paylaşımının her iki eşi de etkilediğini ve yüksek düzeyde ebeveynsel desteğin daha az depresyon ve stresle sonuçlandığını bulmuştur (Akt. Çağ, 2011). Benzer şekilde Ward (1983) tarafından yapılan bir araştırmada ev işlerindeki haksız iş gücü dağılımının kadınların evlilik mutluluğunu azalttığı bulunmuştur (Akt. Çağ, 2011). Eşler arası yardımlaşma iletişimin kalitesini ve evlilik mutluluğunu oldukça etkilemektedir. Yardım gören eş kendini değerli hissetmekte ve daha yapıcı bir iletişim içinde olmaktadır. Dolayısıyla eşlerin paylaşacağı ev içi sorumlulukların evlilikte problem çözme kolaylaştıracağı söylenebilir.

Bu araştırma sonucunda elde edilen bulgulara göre; evlenme biçimi, evlenme yaşı, evlilik süresi ve çocuk sayısı değişkenleri ile evlilikte problem çözme arasında anlamlı bir ilişki bulunmamıştır. Literatür incelendiğinde evlilikte problem çözme becerilerinin incelendiği az sayıda araştırmaya ulaşılmıştır. Yapılan araştırmalara göre Duyan (2000), evlilik süresi, eşlerin evlenme ve nikah biçimleri gibi faktörlerin; Atam (2009), evlenme biçimleri, evlilik süresi, çocuk sayısı değişkenlerinin evlilikte problem çözme yordamadığını bulmuştur. Yine Bilici (2009) tarafından yapılan araştırmada evlilik süresi ve çocuk sahibi olup olmama ile evlilikte problem çözme arasında bir ilişki bulunmamıştır. Bu sonuçlar araştırmanın bulgularıyla tutarlıdır. Sonuçlar incelendiğinde; evlenme biçimi ile evlilikte problem çözme arasında anlamlı bir ilişki olmadığı bulunmuştur. Çiftler hangi evlenme biçimine sahip olursa olsun evlilik; kadın ve erkek arasında gerçekleşen bir süreçtir. Bu açıdan bakıldığında kadın ve erkeğin iletişim süreçlerini kullanmasının evlenme biçiminden bağımsız olduğu düşünülebilir. Evlenme yaşı ile evlilikte problem çözme arasında anlamlı bir ilişki olmadığı görülmüştür. İnsan zaman içerisinde değişmekte ve gelişmektedir. Evlenme yaşı farklı olmasına rağmen uygulama yapıldığında bireylerin evlilikleri üzerinden belli süreler geçmiştir. Evlilik yaşamının her çift için benzer süreçleri beraber getirdiği düşünüldüğünde çiftlerin, evlenme yaşından bağımsız olarak problem çözme becerileri geliştirdikleri söylenebilir. Evlilik süresi ile evlilikte problem çözme arasında anlamlı bir ilişki olmadığı bulunmuştur. Evlilik yaşayan, gelişen ve değişen bir süreçtir. Evliliğin ilk yıllarında ya da ilerleyen zamanlarda bu durum hep geçerlidir. Evliliğin her döneminde eşler arasında problemler olmaktadır. Bu nedenle evlilik süresinin, problem çözme konusunda anlamlı bir değişken olmadığı düşünülebilir. Çocuk sayısı ile evlilikte problem çözme arasında anlamlı bir ilişki olmadığı bulunmuştur. Çocuk sahibi olmak aileyi hem tamamlamakta hem de bir takım zorluklarla baş başa bırakmaktadır. Bu açıdan bakıldığında çocuk sayısı ile evlilikte problem çözme arasında anlamlı bir ilişki bulunmamasının çocukların aileye olumlu ve olumsuz etkileri olmasından kaynaklandığı düşünülebilir.

Ülkemizde yapılan çalışmalar incelendiğinde evlilik ilişkilerinde problem çözme üzerine yapılmış araştırmalar az sayıda olmakla birlikte, var olan araştırmalar da genellikle evlilik doyumu üzerine olmuştur (Atam, 2009; Bilici, 2009; Canel, 2007; Güven, 2007; Tülek, 2011; Ülker, 2011; Yılmaz, 2004). Bu alanda yapılmış araştırmanın sayıca az oluşu sebebi ile evli bireylerin; algılanan eş desteği ve ev içi sorumluluk paylaşımının evlilikte problem çözme becerilerini yordadığı araştırma sonucunun literatürü güçlendireceği düşünülmektedir.

Elde edilen sonuçların çalışma grubundan alınan verilerle kısıtlı olduğu unutulmamalıdır. Bu sonuçlardan yola çıkarak, şu öneriler getirilebilir. Evlilik alanında çalışan çeşitli uzmanların ve araştırmacıların evli bireylerle ilgilenirken bu iki değişkeni önemsemesi, eşlere yardımcı olma konusunda faydalı olacaktır. Evlilikte problem çözme konusunda çalışan araştırmacılar algılanan eş desteği ve ev içi sorumluluk paylaşımı konularına yer verebilir. Eş desteği ve evlilikte problem çözme bu araştırmada evli bireyler üzerinde yapılmıştır. Çiftler üzerinde

farklı araştırmalar yapılabilir. Özellikle algılanan eř desteği değişkenin evlilikte problem çözenin en önemli yordayıcısı olduğu ve toplam varyansın % 48'ini açıkladığı bulgusundan hareketle, evli bireylerin birbirlerinden aldıkları ve algıladıkları destek üzerinde çok yönlü çalışılabilir. Hazırlanacak programlar ve destekleyici eğitimler ile evli bireylere eř desteğinin neden önemli olduğu aktarılabilir. Evlilikte problem çözme becerileri; duygusal zeka, anne baba tutumları gibi farklı değişkenler kullanılarak araştırılabilir.

KAYNAKÇA

- Allgood, S. M., Crane, D. R. ve Agee, L. (1997). "Social Support: Distinguishing Clinical and Volunteer Couples", **American Journal of Family Therapy**, 25(2), 111-119.
- Akgün, R. ve Uluocak, G. P. (2010). "Evlilikte Etkili İletişim ve Problem Çözme: Bir Toplum Merkezindeki Kadınlarla Gerçekleştirilen Grup Çalışması", **Başbakanlık Aile ve Sosyal" Araştırmalar Genel Müdürlüğü Eğitim- Kültür ve Araştırma Dergisi**, 6(23), 9-22.
- Atam, A. (2009). Serebral Palsili Çocuğu Olan ve Olmayan Annelerin Evlilik Yaşantılarında Algıladıkları Doyum ve Evliliklerinde Problem Çözme Becerilerinin İncelenmesi. (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Maltepe Üniversitesi.
- Bayraktaroğlu, H. ve Çakıcı, E. (2013). "Factors Related with Marital Adjustment", **Eurasian Journal of Educational Research**, 53/A, 297-312.
- Bilici, Z. (2009). Çocuk Sahibi Olan ve Olmayan Ailelerin Problem Çözme Becerilerinin ve Yaşam Doyumlarının Karşılaştırılması. (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Ondokuz Mayıs Üniversitesi.
- Büyüköztürk, S. (2005). **Sosyal Bilimler için Veri Analizi El Kitabı: İstatistik, Araştırma Deseni, SPSS Uygulamaları ve Yorum**. Ankara: PegemA Yayıncılık.
- Büyüköztürk, Ş., Çakmak, E. K., Akgün, Ö. E., Karadeniz, Ş. ve Demirel, F. (2008). **Bilimsel Araştırma Yöntemleri**. Pegem Akademi, Ankara.
- Canel, A. N. (2007). Ailede Problem Çözme, Evlilik Doyumu ve Örnek Bir Grup Çalışmasının Sınanması. (Doktora Tezi), Marmara Üniversitesi.
- Canel, A. N. (2011). **Aile Eğitim Programı: Evlilik ve Aile Hayatı**, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı, Ankara.
- Chiu, R. K. (1998). "Relationship Among Role Conflicts, Role Satisfactions and Life Satisfactions: Evidence From Hong Kong", **Social Behavior and Personality**, 26, 409-414.
- Caughlin, J. P. ve Huston, T. L. (2002). "A Contextualanalysis of the Association Between Demand / Withdraw and Marital Satisfaction", **Personal Relationships**, 9(1), 95-119.
- Coyne, J. C., & DeLongis, A. (1986). "Going Beyond Social Support: The Role of Social Relationships in Adaptation". **Journal of Consulting and Clinical Psychology**, 54(4), 454.
- Cutrona, C. E. (1996). **Socialsupport in Couples: Marriage as a Resource in Times of Stress**. Sage Publications Inc.
- Çağ, P. (2011). Evli Bireylerde Eş Desteği ve Evlilik Doyumu. (Yüksek Lisans Tezi), Hacettepe Üniversitesi.
- Çağ, P. ve Yıldırım, İ. (2013). "Evlilik Doyumunu Yordayan İlişkisel ve Kişisel Değişkenler", **Türk Psikolojik Danışma ve Rehberlik Dergisi**, 4(39), 13-23.
- Duyan, G. Ç. (2000). Aile İşlevleri ve Ailenin Sosyal, Demografik ve Ekonomik Nitelikleri ve Yasam Döngüsü Arasındaki İlişkiler. (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Hacettepe Üniversitesi.
- Eğici, S. (2005). Conflict Distress, Conflict Attributions and Perceived Conflict Behaviors as Predictors of Relationship Satifaction. (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Orta Doğu Teknik Üniversitesi.
- Eken, H. (2005). Toplumsal Cinsiyet Olgusu Temelinde Mesleğe İlişkin Rol ile Aile-İçi Rol Etkileşimi: Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeki Kadın Subaylar. (Yayımlanmamış Doktora Tezi), Hacettepe Üniversitesi.
- Erbek, E., Beştepe, E., Akar, H., Eradamlar, N. ve Alpkan, R. L. (2005). "Marital Adjustment". **Düşünen Adam: The Journal of Psychiatry and Neurological Sciences**, 18(1), 39-47.

- Erok, M. (2013). İlişkilere İlişkin Bilişsel Çarpıtmalar, İlişkiye Dair İnançlar, Kişilerarası Öfke, Kişilerarası İlişkiler, Problem Çözme ve Evlilik Çatışması. (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Maltepe Üniversitesi.
- Ersanlı, K. ve Kalkan, M. (2008). **Evlilik İlişkilerini Geliştirme**. Nobel Yayın Dağıtım, Ankara.
- Fletcher, G., Thomas, G. ve Durrant, R. (1999). "Cognitive and Behavioural Accommodation in Close Relationship". **Journal of Social and Personal**, 16, 705–730.
- Gardner, K. A. ve Cutrona, C. E. (2004). **Social Support Communication in Families**. Handbook of family communication, 495-512.
- Gove, W. R., Hughes, M. ve Style, C. B. (1983). "Does Marriage Have Positive Effects on the Psychological Well-Being of the Individual", **Journal of Health and Social Behavior**, 24, 122-131
- Güven, N. ve Sevim, S. A. (2007). "İlişkilerle İlgili Bilişsel Çarpıtmalar ve Algılanan Problem Çözme Becerilerinin Evlilik Doyumunu Yordam Gücü", **Türk Psikolojik Danışma ve Rehberlik Dergisi**, 3 (28), 49-61.
- Hünler, O. S. (2002). The Effects of Religiousness on Marital Satisfaction and The Mediator Role of Perceived Marital Problem Solving Abilities on Religiousness and Marital Satisfaction Relationship. (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Orta Doğu Teknik Üniversitesi.
- Hünler, O. S. ve Gençöz, T. (2003). "Boyun Eğici Davranışlar ve Evlilik Doyumu İlişkisi: Algılanan Evlilik Problemleri Çözümünün Rolü", **Türk Psikoloji Dergisi**, 18(51), 99-108.
- Ilfeld, F. W. (1980). Understanding Marital Stressors: "The Importance of Copingstyle", **Journal of Nervous and Mental Disease**, 168, 375-81.
- Kaplan, G. A. ve DeLongis, A. (1983). **Psychosocial factors influencing the course of arthritis: A prospective study**. Paper presented at the annual meeting of the American Psychological Association, Anaheim, CA.
- Köknel, Ö. (1994). İnsanı Anlamak. Altın Kitaplar Yayınevi, İstanbul.
- Özgüven, İ. E. (2001). **Ailede İletişim ve Yaşam**. PDREM Yayınları, Ankara.
- Primomo, J., Yates, B. C. ve Woods, N. F. (1990). "Social Support for Women During Chronic Illness: The Relationship Among Sources and Types to Adjustment", **Research in Nursing & Health**, 13(3), 153-161.
- Roberts, L. (2000). "Fire and Ice in Marital Communication: Hostile And Distancing Behaviors as Predictors of Marital Distress". **Journal of Marriage and the Family**, 62, 693-707.
- Russell-Chapin, L. A., Chapin, T. J. ve Sattler, L. G. (2001). "The Relationship of Conflict Resolution Styles and Certain Marital Satisfaction Factors to Marital Distress". **The Family Journal**, 9(3), 259-264.
- Sconzani, J. (1995). **Contemporary Families and Relationship: Reinventing Responsibilities**. New York: McGraw-Hill Inc.
- Şener, A., Terzioğlu, G. (2008). "Bazı Sosyo-Ekonomik ve Demografik Değişkenler ile İletişimin Eşler Arası Uyuma Etkisinin Araştırılması", **Aile ve Toplum-Eğitim, Kültür ve Araştırma-Dergisi**, 4(13), 7-20.
- Tabachnick & L. S. Fidell (2001). **Using multivariate statistics**. Needham Heights, MA: Allyn & Bacon.
- Tallman, I. ve Hsiao, Y. L. (2004). Resources, Cooperation, and Problem Solving in Early Marriage. **Social Psychology Quarterly**, 67(2), 172-188.
- Tülek, N. (2011). Evli Bireylerin Öznel İyi Olma Düzeylerinin Yordanması. (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Ege Üniversitesi.
- Türkiye İstatistik Kurumu (2013). Evlenme ve boşanma istatistikleri, Sayı: 13469. <http://www.tuik.gov.tr/PreHaberBultenleri.do?id=13469> adresinden 18.05.2014'te alınmıştır.

Ülker, G. (2011). Evlilik Çatışmasının Sıklık ve Yaygınlığının Bazı Değişkenlere Göre Yordanması. (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Ege Üniversitesi.

Winemiller, D. R. ve Mitchell, M. E. (1994). Development of a Coding System for Marital Problem Solving Efficacy. *Behaviour Research and Therapy*, 32(1), 159-164.

Yıldırım, İ. (2004). "Eş Destek Ölçeğinin Geliştirilmesi", *Psikolojik Danışma ve Rehberlik Dergisi*, 22(3), 19-26.

Yılmaz, H. (2004). Evli Bireylerin Problem Çözme Becerileri ve Evlilik Uyumları Arasındaki İlişki. (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Selçuk Üniversitesi.

INTRODUCTION

People are in need of including social processes and also relating for existing as biological and psychological existence is supported with the presence of parents in the first year of life; friends, school and social environment provided by the business life and the person is chosen as partner in the later years. Healthy family gets its power from a healthy husband and wife relationship. Healthy marital relationship has a power generating positive effects on individuals' mental and physical health. With a new century, as in all world communities as a reflection of fast, social, economic and cultural changing occurring in our society, marital relationships change, complicate, problems in the marriage vary compared to the past and harmony problems between partners increase.

Considering the source of the problems in the marriage in the literature, it is seen that partners' communication is insufficient or they don't have enough effective problem solving capacity. Behaviour theorists see the lack of communication and conflict-resolving skills as the principal reason of marital problems. Although the idea that there is no conflict in the marriage is unrealistic, using correct problem-solving strategies provide constructive and positive results for the relationship.

It is seen that partner support is effective on the quality emotional relationship, maintaining a healthy living, reducing depression levels, protecting psychological health, reducing stress, solving marital problems without conflict and increasing marital satisfaction of partners. According to the researches, it is seen that married individuals' psychological and physical health are better than unmarried individuals' and it is known that individuals have unhappy marriage have more physical and mental illnesses and low general happiness levels and life satisfaction. Problem-solving skill in marriage provides to maintain individuals' marriage is one of the important partner characteristics. It is necessary that partners can solve problems in their marriage for happy and permanent marriage. Therefore, problem-solving which is an important concept in the marriage is researched in this research and it is tried to determine variables predict problem-solving in marriage.

METHODOLOGY

Considering researcher's availability, the sample of the research is composed of married individuals live in city center in Malatya. The working group of this research is composed of 314 married individuals (168 women and 105 men) live in this city and are chosen randomly. Personal information form, partner support scale and scale of problem-solving in marriage are used as data collection tools in the research.

Percentages and frequencies are used to determine personal characteristics of individuals participate in the study. In the second stage, regression analysis is used to determine predicting problem-solving in marriage or not. Before using regression analysis, it is determined that the connection between predicting variables and dependent variable is linear and scores are normally distributed at all scales. After this determining, stepwise regression analysis technique is one of the regression analysis techniques is used. In the research, significance level is accepted as 05.

FINDINGS

With the purpose of testing the role of partner support and some variables on predicting problem-solving in marriage, hierarchical regression analysis is done for married individuals' total scores. For this analysis in the first step, problem-solving in marriage is taken as dependent variable and it is controlled regressing with partner support variable. In the second step, variable of sharing domestic responsibility is included in regression analysis. Style of marriage, duration of marriage, age of marriage, number of child variables aren't need to include in stepwise regression analysis because they don't predict problem-solving in marriage statistically.

When both standardized regression results and dual and partial correlation are investigated, it is seen that there are positive and significant connections between variables of percentage of partner support and sharing domestic responsibility and problem-solving in marriage. When other variables affect problem-solving in marriage keep constant, it is seen that two variables in the model explain nearly 51 percent ($R=0,712, R^2=0,506$) of problem-solving in marriage.

DISCUSSION

In this research, how partner support and some variables predict problem-solving in marriage, effects of this variables on predicting problem-solving in marriage and priorities in predicting are researched. According to regression analysis results; percentage of partner support takes first place at predicting problem-solving in marriage. This finding is consistent with findings about that partner support develops marriage life, facilitating problem-solving, increasing marriage satisfaction, reducing stress in the literature.

According to analysis findings, sharing domestic responsibility predicts problem-solving in marriage secondly. Cooperation between partners pretty affects communication quality and marriage happiness. Partner who is cooperated feels himself or herself precious and is in a more constructive communication. Therefore, it can say that domestic responsibilities are shared by partners facilitate problem-solving in marriage.

If different experts and researchers working on marriage care this two variables while they are dealing with married individuals, it will be useful at the topic of helping partners. Researchers working on problem-solving in marriage can include topics of percentage of partner support and sharing domestic responsibility.